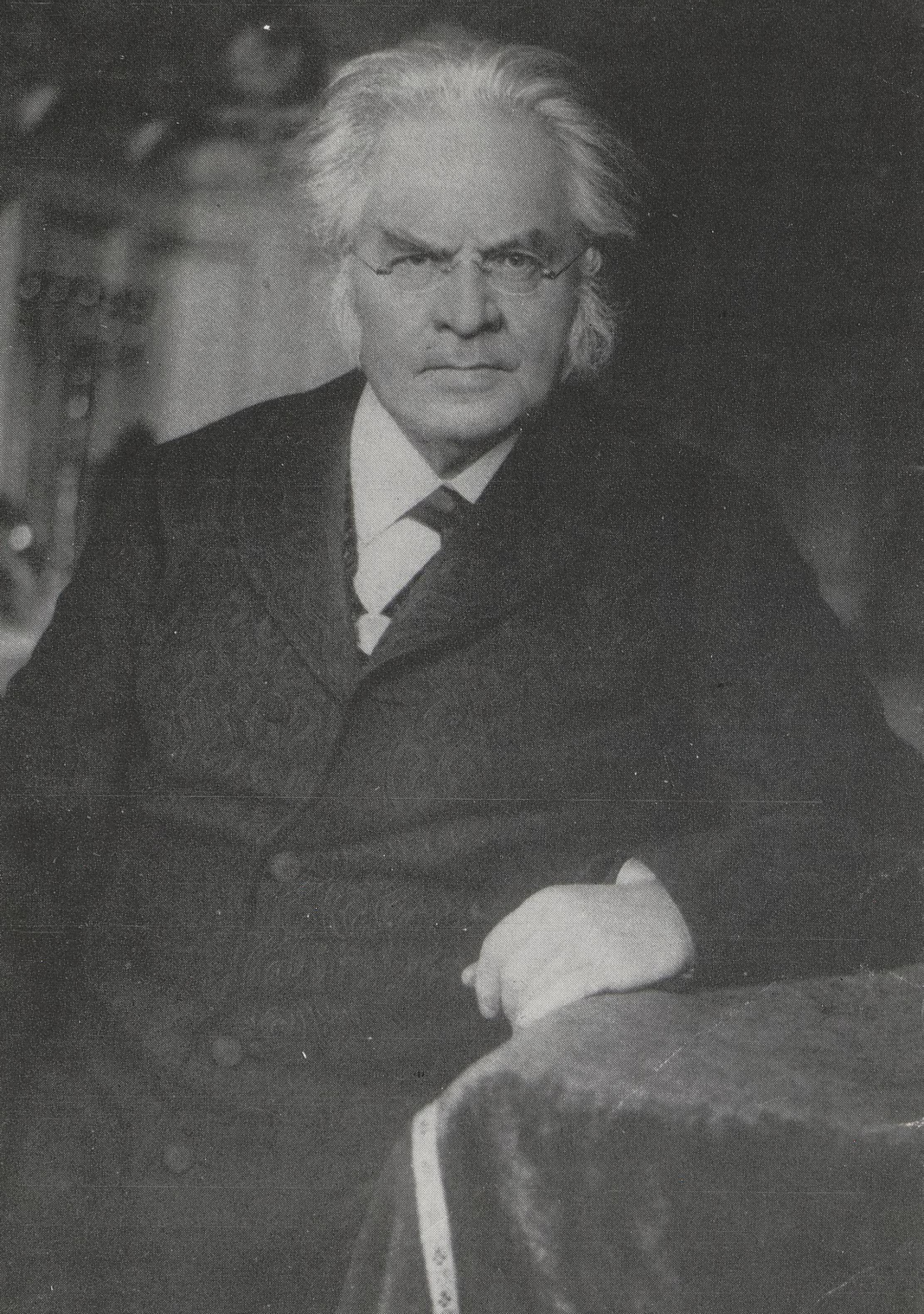

«Når den ny vin blomstrer...»

OSLO
NYE

Den unge nye vin

Av Mentz Schulerud

Bjørnsons lange og mangfoldige livsverk ruver fremdeles — vi kan ikke tenke oss Norge 1850—1910 uten ham. Eller har hans historiske innsats bleknet noe i tidens løp? Vilhelm Krag spådde noen år etter Bjørnsons død at «Fremtidens Nordmænd vil ikke kunde forstaa det Eventyr, Bjørnstjerne Bjørnson var i sin Samtids Norge.» — Jubiléer kan bl.a. ha den gagnlige virkning at vi blir mer klare over et slikt eventyr. Om den bjørnsonske diktning gjelder stadig Knut Hamsuns ord fra 1902:

*Værdier har skiftende Værd.
Hvad du skrev, lyder Loven:
mangt slukner, men meget vil
brænde af Aanden fra oven —*

Slik er det med hans romaner og noveller, hans skuespill og dikt, hans artikler, taler og brev i tusentall. Mangt er preget av samtidsproblemer og Bjørnsons utrettelige forkynnertrang: «Tidt sled du med Flid for at lægge det øde med god Teori, men se om du lyktes deri: Langs Mose og Mark duver Digterens Lothos paa hele din Stil!»

Dette gjelder fullt ut for både prosaverkene og dikt og sanger, men hva med skuespillene? De er

jo gang på gang blitt fradømt livets rett, som foreldet og forløyet, og det har unektelig vært perioder da de ble lite spilt.

En fremstående dansk teaterkritiker, Jens Kistrup, skrev nylig at «nu spilles Bjørnson sjældent eller aldrig her i landet... hans historisk-romantiske dramatik og hans naturalistiske problemdramatik var hver på sin måde knyttet til øjeblikket.» Noe lignende ble sagt av professor Rubow i 1920-årene. Men det har vist seg før, og kan vise seg igjen, at man lett undervurderer teatermannen Bjørnson, og ekte teatermann var han fra ungdommen av, kritiker, instruktør og scenedikter. Hans skuespill er, mange av dem, i slekt med Fugl Fønix; de venter bare på den iscenesetter og de skuespillere som kan fornye dem. Og her kan igjen et jubileum være en forløsende anledning. Mange bjørnsonske dramaer har fått en ny mulighet i år, fra «Halte-Hulda» og «Maria Stuart» til «Paul Lange og Tora Parsberg», mens «Sigurd Slembe», «Kongen» og «Over Ævne» I og II stadig venter på sin fornyelse.

Oftest spilles — fremdeles — de to alvorlig-muntre lystspill

«Geografi og kjærlighet» og «Når den ny vin blomstrer - », og de spilles begge på nytt nå i jubileumssesongen.

Endog den dystre profet Kistrup må medgi at disse to lystspill kanskje vil få sin sjanse på nytt — endog i Danmark. De vil iallfall sikkert få det i Norge, takket være sin sceniske vitalitet, med «Humør som Champagne», som Bjørnson sa om Erik Bøgh. Som teaterleder og instruktør hadde Bjørnson selv stor sans for lette lystspill og operetter, som Offenbachs, og innimellom alle de tyngre og alvorligere livsoppgaver han tok på seg — «din Bredde var skabt til at bære!» — frydet han seg innimellom med å slå gjekken løs. Mange ganger ble det bare innskytelser, muntre idéer han aldri fikk tid til å fullføre; hans skapende hjerne kunne yre av utrolig mange forskjellige planer på én gang. Som da han arbeidet på et lystspill hjemme på Aulestad 1892 — og skriver til Karoline i Kristiania:

«Når jeg nu har ændt akten, sender jeg den til Bjørn. Ja, nu blir den morosam hele veien. Men kanskje han kan få endnu mere moro ut av det... der er nemlig scenemagt i det; det morer fra replik til replik. — Så fat på Richter («Paul Lange»)! Det skal gå slag i slag. Det ligger jo også annet stykke av «Over ævne»

halvfærdig i min pult. Og så alt det andre jeg har å gjøre! En deilig liten fortælling til, et morsomt lystspill med sang i, et annet énaktstykke, et stort et til og en fortælling, ja, det er hvad nu brygges. Mine spaserturer er frugtbare, mine lange enetimer her gjennem alle rum *guddommelige!*»

Bjørnson var ingen skrivebordsdiker — han var *peripatetiker*; idéer og slagord, formuleringer og metaforer kom til ham mens han vandret frem og tilbake gjennom rommene, på altanen. Og nå var han igjen i skrivehumør; efter harde økter med politikk og samfunnsdebatt kom dikterevnen alltid befriende tilbake, og da var han ikke knuslete. Han skrev til Karoline: «Husk å kjøpe nytt hestetække, du! I det hele: vi skal være flotte. Faen spare, siden jeg er kommet i skrivehumør igjen! Og du kan si hvad du vil, *det* står jeg i stor skyld til Erika for, så du *skal* være snild!»

Der var han ved det ømme punkt, ett av dem. For Karoline og Bjørnsons ekteskap knaket på den tid voldsomt i sammenføyningen, så voldsomt som det ikke hadde gjort siden deres tidlige ungdom, da Bjørnson hadde en lidenskapelig, men kortvarig kjærlighetshistorie i København. Nå, i 1892, var han 60 og hun 57, og krisen skyldtes ett av bar-

**Knut M. Hansson og Bente Børsum
som ekteparet Arvik.**

na: Karoline reagerte som kvinne og mor heftig mot at sønnen Bjørn ville skille seg for å gifte seg på nytt med sangerinnen Gina Oselio, mens Bjørnstjerne støttet Bjørn. Og Karoline reagerte med sterk sjalusi mot at Bjørnson dro på turné med pianistinnen Erika Lie Nissen, og at han var like begeistret for hennes spill som for henne selv, selv om han bedyret at noe mer var det ikke mellom dem, og ingenting tyder på at han har urett. Han var mektig oppbragt: «Jæg vil ikke længer ha overfall og skam av min egen familie, fordi jeg finner mig så væl i Erikas sælskab som i ingen annens. Hun gir min sjæl den *muntre* livsluft, som er dens høyeste velvære. Noget annet, noget ondt, æn sige noget stygt, har hun ikke gjort og ikke jæg. Jæg reiser fra dere allesammen, hvis I ikke kan gi mig fred og agtelse og gi hænne det samme...»

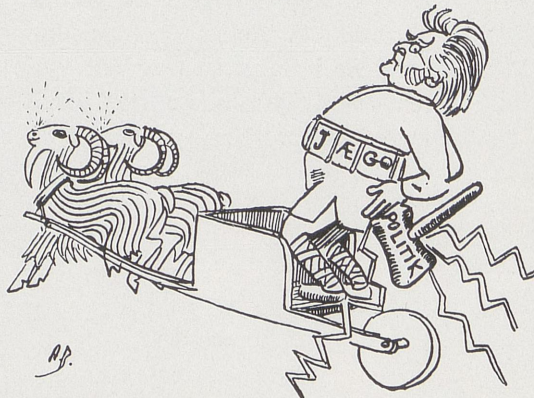
Krisen gikk over, og ektefellene ble gjenforent etter temmelig lang adskillelse, men det hadde vært ramme alvor og innbød ikke til noe lystspill — før mange år senere. Da vendte den «muntre livsluft» tilbake, sammen med den gjenfødte dikterevne. Etter noen år med kamp for forfulgte minoriteter og nasjoner (finnene, sønderjydene, slovakene) og enkeltmennesker (Dreyfus, Linda Murri), for fredssaken og for

riksmålet, men med lite diktning, opplever Bjørnson i sitt siste leveår, 77 år gammel, en ny dikterisk vår med ungdommelig friskhet. Det skjer i lystspillet «Når den ny vin blomstrer —» og i kantaten til Selskapet for Norges Vel («Så kom regnet» —).

Attpåtil er lystspillet rikt på munter selvironi — noe Bjørnson ofte og med urette blir beskyldt for å mangle. Mest selvironi viser han nok i «Geografi og kjærlighet», som stundom slår over i farse. Bjørnson har i sin diktning hyldet slekten, familien, ekteskapet, («Se deri er jeg av sneglearten, at huset bærer jeg med på farten»); men han lar professor Thygesen si (i førsteutgaven): «En gift digter har engang sagt at han bar hjemmet med sig på ryggen, liksom sneglen.»

Han trodde derved å prise ægteskabet, den tosken! —

«Så, når jeg møter mine kolleger på gaten — de gifte, forstår sig!

— så hilser jeg bestandig to ganger. Én gang synlig og agtellesfuldt på mannen, én gang usynlig og medlidende på hans pukkel!» — Selvironien i det lystspillet gjelder ellers mannens, professorens, arbeidsegoisme; han lar geografien (les: diktningen, artiklene) breie seg slik i huset at det blir ikke plass til kone, familie og kjærlighet. — I «Når den ny vin blomstrer —» er emnet beslektet, men med omvendt fortegn: her er det fruen som går slik opp i gårdens drift og barnas forhold at hun får liten tid og omhu til overs til ektefellen, og han på sin side er ikke blind for all den rundhet, sunnhet og livsunterhet de unge piker er i besiddelse av, og det er på nære nippet at han forsvinner med en av dem.

Nå er dette selvsagt først og sist diktning i dette Bjørnsons «hvite stykke» om ungdom og alderdom; Arvik og frue *er* ikke Bjørnson og Karoline, og Arviks gård *er* ikke Aulestad — den ligger ikke i Gausdal, men ved kysten. Men ellers minner den påfallende, på andre måter, og der er minnelser om krisene i det bjørnsonske ekteskap og i barnas liv. Vi merker oss hvordan Bjørnson ugenert skriver om Marna som forlater sin mann og kommer hjem til foreldrene på samme tid som hans yngste dat-

Gunnar Heiberg slår døren opp til Aulestad og vil luften ut stuekosen der.

ter Dagny lot seg separere fra Albert Langen. I det hele tatt: Bjørnson-barnas opplevelser hadde lenge ligget og ventet på dikterisk behandling. Alt i 1896 skrev Bjørnson: «Det er min bestemte agt i en komedie å behandle foreldrenes lidelser ved børnenes forlovelser, forælskelser, giftermål, hvor der væltes bjærg av vrøvl og ubehag og ængstelser av på dem, som var der ildebrand i huset...» Bjørnsons hadde jo både opplevd dobbeltbryllup på Aulestad, der Albert Langen giftet seg med Dagny, og hans søster Elisabeth med Einar Bjørnson, og datteren Bergliots bryllup med Sigurd Ibsen, der Ibsen holdt seg borte under ikke helt overbevisende påskudd. — Men alt slikt er

Dagny Bjørnson – Langen forestiller Olaf Gulbransson for Bjørnson på Aulestad. «Er han ikke lik sine egne tegninger, far?». — «Ja, bare så altfor meget».

bare minnelser i lystspillet og ses i smilets perspektiv. Bjørnson betrakter like smilende sin egen nidkjære kamp i de stormfulle 80-år, kampen for ekteskap og familie, og samme moral for mann og kvinne («En hanske» og «Engifte og mangelgifte») — kampen mot bohemens «fri kjærlighet». Den kampen hadde ført til mye bitterhet (ett av bohemens bud lød slik: Du skal hate og foragte bønder såsom Bj. Bjørnson). Selv dette betrakter dikteren nå med smilende selviro — han bekjenner seg her til Eros, helt avvæpnet, til de unges vårfønmelser og de eldres Indian Summer. Sengen, fruktbarhetens symbol, blir til slutt båret i Bacchus-tog! Og han Bjørnson, som har kjempet så glødende mot teologene Paulus og Heuch, han kan nå endog spøke med så alvorlige ting. En atmosfære av mild og munter livserfaring hviler over dette lystspillet, som egentlig

er et nytt vers i Bjørnsons høysang til livet, til ungdom og vår: «Ære det evige forår i livet.»

Bjørnson hadde bystene av sitt livs to motpoler i arbeidsrommet på Aulestad, på den ene side den kristne Grundtvig, som var en sterk inspirasjon i hans ungdom — på den annen side den «hendske» Goethe, som fengslet ham mer og mer på eldre dager. Og tittelen på hans siste skuespill, lystspillet om den nye vin, er hentet fra Goethes vers: «Wenn die Reben wieder blühen, rühret sich der Wein im Fasse,» (Når de nye vinstokker blomstrer, da gjærer det i fatene med fjorårets vin). Det er en meget bjørnsonsk, meget livsbejaende sluttsats for et

Bjørnson har vært syk, men redaktøren Thv. Bernhoft besøkte rekonvalesenten og kunne forsikre det norske folk at B. B. var i god kampform.

forfatterskap som hadde villet tjene livet og besyngne livet; vi kan ane i den titel en protest mot de unge nyromantikere av livstrette menn ved århundreskiftet, håpløse slekter, livsledens tolkere — Bjørnson kalte dem forarget for «gopler», maneter.

Og han, som i vinteren i en poesifiendtlig tid hadde sunget

forårets og sangens tekst, han kunne nå på sine gamle dager fryde seg over en lyrisk renessanse som begynte med Hamsuns «Det vilde Kor» og som fortsatte med Wildenvey, Olaf Bull, Øverland osv. Men især er nok titelen på Bjørnsons epilog et karakteristisk og motsigende svar på Ibsens epilog: «Når vi døde vågner».

Kjersti Holmen og Arne Aas.

Bente Børsum som fru Arvik
med Minken Fosheim i fanget.
Bak Kjersti Holmen og
Bentine Holm.

«Når den ny vin blomstrer...»

Lystspill av Bjørnstjerne Bjørnson

Regi: KIRSTEN SØRLIE

Scenografi: HARALD MARTIN

Kostymer: GRETHE WANG

Musikk: MAGNE AMDAHL

Sangtekstene valgt og tilrettelagt i samarbeid med

MENTZ SCHULERUD

Regiassistent: IDA SIMONSEN

I ROLLENE:

Arvik	KNUT M. HANSSON
Fru Arvik	BENTE BØRSUM
Helene	KJERSTI HOLMEN
Alberta	MINKEN FOSHEIM
Marna	BENTINE HOLM
Pastor Hall	ARNE AAS
Alvilde	KIRSTI SPARBOE
Karl Tønning	SVEN NORDIN
Gunda	ANNIKA WITH
Josefa	EVA DONS
Anna	LELLA NILSSEN
Marie	VIBEKE FALK

Inspisent

MARIT GRINDVOLD/JOHN ELLEFSEN

Suffli

DIDI STIG

Kirsti Sparboe og Knut M. Hansson.

Arne Aas omgitt av Eva Dons,
Lella Nilsen, Kjersti Holmen,
Annika With og Minken Fosheim.

Minken Fosheim og Sven Nordin.

Kjersti Holmen,
Bente Børsum og
Minken Fosheim.

Mama var min mor

**Et lite intervju med
Bjørnstjerne Bjørnsons
barnebarn, arkitekt Bjørn-
stjerne Albert Bjørnson-
Langen, forfatteren av boken
«Tur-retur Aulestad».**

Programredaksjonen har funnet veien hjem til forfatteren av boken «Tur-retur Aulestad» på Høybråten i Oslo, et hjem som først og fremst bærer preg av mannens egentlige yrke, arkitekt. For her er det smakfullt og meget praktisk i alle detaljer, dernest at morfar og mormor må ha vært nære og kjære i barndommen. Blikket løftes umiddelbart mot portrettene av Karoline og Bjørnstjerne malt av Lembach, på den ene veggen i stuen, datidens motemaler i München.

Vi minnes at tysk var Karolines opprinnelige morsmål i Bergen og spør hvordan språksituasjonen var i familien, siden moren, Dagny, dels var bosatt i Berlin, dels i Paris, foruten å være hyppig gjest på Aulestad.

— På Aulestad var det ikke tale om å snakke annet enn norsk. Men hjemme, der ble fransk praktisert til daglig. Tysk ble brukt ved de anledninger det

skulle skjennes på oss to guttene, derfor vil man forstå at tysk var meget ofte brukt. Derimot, skulle mor ved mer sjeldne anledninger uttrykke seg kjærlig overfor oss, kom norsk til anvendelse. For norsk har så mange vendinger og setninger som egner seg til å uttrykke ømhet og hengivenhet, sier Langen.

Det vil være kjent at iallfall én av rollene i «Når den ny vin blomstrer» har levende modell, nemlig Marna, — intervjuobjektets mor.

— Min mor hadde en lidenskapelig interesse for klær, skjønt hun aldri, aldri ville innrømme det. Hun kjøpte dyre saker, kniplinger og andre ting, fordi, som hun sa, de stakkarne som laget dem tjente så lite at dem måtte man hjelpe. Da det gikk opp for henne at hennes far hadde brukt sin datter som modell, likte hun det dårlig. Da onkel Bjørn utstyrte den første Marna på Nationaltheatret i 1909 med rødt hår, tilgav hun ham ikke før flere år senere. Vi guttene fikk da heller ikke se den oppførelsen, men senere har jeg sett dette skuespillet utallige ganger både i Norge og Tyskland. Man kan forstå min

mors holdning til onkel Bjørn og også til forfatteren selv, for når jeg sitter i en teatersalong ved en oppførelse så hører jeg virkelig min mors replikker i Marnas munn: «En kvinne vil ikke vise sin sorg, hun dekker den med en elegant drakt---.»

«Wenn die Reben wieder blühen, rühret sich der Wein im Fasse» var Goethes uttrykk for gamle menns erotikk og Bjørnstjerne Bjørnson fant det så treffende at han brukte det som tittel på sitt siste dramatiske arbeide.

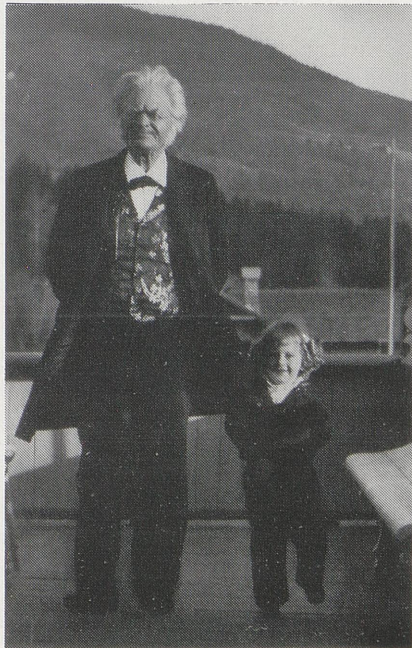
— Jeg husker meget godt den tiden da manuskriptet ble til i leiligheten på Avenue Agres i Paris. Aulestad. Vi hadde fått streng beskjed om at dagligstuen skulle være morfars, alene, et visst antall timer om formiddagen. Når man så kom løpende fra salongen til entreen, var det å besinne seg, liste seg på tå og samtidig høre at han humret der inne, så visste vi at skrivearbeidet gikk godt.

Professor Christen Collin fikk lese manuskriptet og var rystet inn i sitt innerste. Denne boken må De ikke sende ut, ba han. Man han skiftet mening etter oppførelsen på Nationaltheatret. Kritikkene var jo glimrende og suksessen stor. Vi hadde fått et begrep i norsk som ble allemannseie: Når den ny vin blomstrer.

Vi spør om han forbinder Aulestad med familien Arviks gård i skuespillet.

— Nei, ikke direkte. Jeg tenker alltid på en stor gård nær en liten by i Vestfold med regelmessig dampskipsanløp. Indirekte er dette Aulestad, med de hete forelskelser, slik jeg opplevde dem da jeg var ung der oppe. Ung? Og der oppe? Jeg er fremdeles forelsket jeg! sier han, 84-åringen muntert og ser megetsigende over på sin kone, Mathilde.

Bjørnson og den unge Bjørnstjerne
Albert Bjørnson-Langen

Bjørnsøns tale til sin hustru

Ved gullbryllupet på Aulestad 11. september 1908.

(Etter referat i «Gudbrandsdølen».)

Jeg har et Ord at si idag. I de senere Aar har jeg pleiet at si til dig, Karoline: Vi er kommet ind i den Dal, hvor det ringes med Klokker til begge Sider, for dem som fulgte os paa Veien og som faldt fra. Der er ringt for Peter, for Lindseth og for Jonas Lie. For hver Gang kjendte vi det ensommere om os, og vi sluttede os nærmere sammen om Barn og Barnebarn. Men det fyldte ikke ud i Ensomheden.

Vi stod ved Begyndelsen. Idag husker jeg paa Søgne, paa Far og Mor. Ingen av dem, som var hos oss dengang, lever. Vi er alene. Den Dag graat du. Du saa ned og saa de Taarer, som faldt fra Fars Øine på Gulvet der han stod. Min Familje kjendte mig som uregjerlig, og som satte i Bevægelse alt omkring mig. Det voldte baade Bekymring og Glæde. Saa rejste jeg med godt Mod sammen med dig til Bergen. Til Kamp reiste vi. Jeg havde vært i Kamp før ogsaa, dengang jeg vilde ha Slut paa de danske Skuespil her i Landet. Man for-

stod ikke dengang, hvad Skuespil var. Jeg brød med den Kunst, som ikke var national. Og Norges Storting fatter ikke Kunstens Betydning den Dag idag. De bevilger det nødvendige. Det kunde la sig høre saalænge Livet kun var en Kamp for Tilværelsen, men ikke naar vi er naaet saa langt som vi. Da er Kunsten noget af det første, nemlig Form for Skjønhed i Livet.

Frisk fra denne Kamp kom jeg til Bergen. Der begyndte vi den politiske Strid. Jeg siger vi, for vi var to om det. Vi vidste ikke dengang, hvor langt det skulde række, eller hvilken Indflydelse det vilde faa.

I dig, Karoline, har jeg havt en god Ankerplads. Du har været en modig Sjæl. Du forstod alt og hvad jeg vilde. Uden den Ankerplads vilde det ikke gaaet. Fra vi to begyndte har jeg havt det beste i dig. Æren lægger jeg til dig.

For nogle Dage siden stod en taktløs Mand paa et Folkemøde og udtalte, at noget saa dybt som Vinjæs «Arme Mor» havde Bjørn-

son ikke skrevet. Den Sang jeg skrev til min Hustru: «Jeg kjører frem gennem Straalefryd» er ikke patetisk og ikke sentimental. Men jeg skrev den til dit og mit Hjem Forherligelse. Og jeg ved ikke noget Digt, som griber inderligere ind i Hjemmets Glæde end det. Det faar være dybt nok.

En stor Mand har engang sagt, at dette at digte, er at holde Dommedag over sig selv. Saadan kan det forekomme en enkelt Stemning; men det er ikke det almindelige. En Digter er ikke Dommer. En Digter dømmes ikke. En Digter ser med Forstaaelse paa alle Forhold. Han har selv Anlæg og Muligheder i sig til godt og ondt. Hos enkelte Mennesker slaar det onde ud og hos andre ikke. En Digter rummer meget af ondt og godt. Indenfor alle Mulighederne sker Opdragelsen.

Da du, Karoline, kom til mig, slog du dine Arme og din Brudekjole om mig. Den Konfirmationsnaal, som jeg havde faaet af Mor, den gav jeg dig. Det skulde være et Tegn paa, at du skulde fortsætte Mors Indflydelse hos mig. Fra mange Vildfarelser og Udflugter er jeg kommet tilbage til dig. Mors Opdragergjerning fortsatte du. Det bedste i mig har du været med paa. Jeg tror, at jeg dør før dig, og at du kommer til at lægge Lagenet om mig. Da

gjør du en Gjerning, som symboliserer Samfundet. Der er meget i en Mands Bryst som trænger et Dække over sig. Men meget er det, som inddæmmes ved at ha en Hustru, som den jeg har havet. Jeg takker dig for alt indtil i dag, for Forstaaelse og Hengivenhed og for din Trofasthed mod os.

Mentz Schulerud kåserer om Bjørnson for ensemblet og de øvrige ansatte.

OSLO NYE TEATERS PERSONALE

Administrasjon:

Barthold Halle
teatersjef
Arne Christiansen
intendant
Inger Lise Bruu Hegér
forretningsfører
Reidun Asbjørnsen
lønningsskasserer
Svanhild Kjærvik
bokholder
Marit Larsen
sekretær
Dag Simonsen
salgssjef
Marit Nordli
salgssekretær
Anne Winger
salgssekretær
Odd Andersen
arkivar
Skuespillere:
Bente Børsum
Per Christensen
Kjersti Døvingen
Per Christian Ellefsen
Unni Evjen
Kari-Ann Grønsund
Knut M. Hansson
Oddbjørn Hesjevoll
Willie Hoel
Bentine Holm
Sverre Holm
Kjersti Holmen
Trond Lie
Per Lillo-Stenberg
Eli-Anne Linnestad
Sven Nordin
Arve Opsahl
Helge Reiss
Sidsel Ryen
Finn Schau
Aud Schønemann
Sissel Sellæg
Marit Syversen
Ulf Wengård
Gard Øyen
Arne Aas
Egil Åsman
Musikere
Magne Amdahl
Finn Eriksen
Svein Erik Gaardvik
Karl Johan Helgesen
Roy Hellvin
Bjørn Jacobsen
Jan Henry Thoresen
Kunstnerisk konsulent
Kirsten Sørle
Anne-Karen Hytten
instruktør

Teknisk personale

Per Horn
teknisk sjef
Harald Martin
produksjonssjef
Jack Juniszewski
produksjonssekretær
Inspisienter
Jan Einar Schwartzlund
1. inspisient
Roger Fossum
Marit Grindvold
Bjarne Stensrud
Lyd
Erling Jørgensen
Sufflører
Birgitta Bjørnstad
Didi Stig
Kari-Laila Thorsen
Rekvisitører
Marianne Løkholm Lewin
leder
Ivar Grønhella
Ingrid Aas
Laila Hauge
atributtmaker
Påkledere
Liv Christensen
leder
Inger Marie Christensen
Marianne Forsberg
Parykkmakeri/sminke
Sverre Norwalls
leder
Helge Bjørnå
Marie Therese Capello
Birgit Haugå
Malersal
Knut Stern Møller
leder
Bjørn Thomassen
Widar Wala
Snekkerverksted
Helge Paltiel
snekkermester
Frank Henie
Birger Thurn-Paulsen
Espen Østigård
Systue
Grethe Wang
kostymesjef
Lise Fjeld Sannes
leder
Trude Bergh
Eva Danielsen
Elbjørg Elgvang
Solveig Høst
Lise Marie Lyng
Lysavdeling
Reidar Odd Horge
overlysmester

Tore Heldal
lysmester
Valter Nilsen
lysmester
John-Henning Brekklil
Harald Haugen
Sverre Odd Horge
Espen Kreim
Scenaveiling
Finn Lewin
overscenemester
Bjørn Bergseth
scenemester
Emil Børge Hansen
scenemester
Kjell Bjørgeengen
Jørgen Damskau
Trond Engebretsen
Juan Carlos Espinoza
Bogdan Kolakowski
Willy Kreim
Edwin Lyberg
Øivind Svarstad
Billettluke
Kirsti Krydsby
leder
Stein Fredriksen
Astrid Hoel
Agnes Korsen
Ellen Stenrud
Garderobe
Ellen Horne
leder
Ebba Eikestad
Gerd Nygaard
Therese Olsen
Agnes Ruud
Resepsjon
Harriet Havdahl
Kari Midtsjø
Kantine
Tone Arde
leder
Unni Larsen
Nina Møller
Rengjøring
Hjørdis Bakken
leder
Darina Adamikova
Helene Czuryllo
Reidun Jahn
Ingrid Sagen
Marie Selnæs
Vaktmester
Jack Christiansen
Centralteateret:
Morten Arde
scene
Mari Alvim
lysmester

Ingrid Berg
rengjøring
Deva Bozic
rengjøring
Magnhild Christensen
rengjøring
Svein André Eriksen
scene
Pearly Grindvold
rekvisitor
John Erik Jensen
scenemester
Ruth Olsen
bill.kass.
Mona Paley
garderobe
David Siebert
lysmester
Bjørg Stensrud
bill.kass.
Robert Steven
scene
Jostein Sund
scenemester
Trond Sætre
lys
Agnes Tingstad
påkleder
Paul Johnny
Valderhaug
scene
Ellinor Aas
garderobe
Dukketeatret
Kjersti Germeten
dukkespiller
Anne Lise Ruud
dukkespiller
Ragnhild Wang
dukkespiller
Knut Wiulsrød
dukkespiller
Kari Sundby
instruktør
Lars Rambøl
teknisk ansvarlig
Reidun Melbye
rengjøring
Chat Noir
Lasse Arde
scenemester
Nils Magne Kjus
lysmester
Per Pedersen
lysmester
Arne Pettersen
scenemester

Når den ny vin blomstrer.

21g026640

National-Theatret

Onsdag 29de September 1909 Kl. 7 $\frac{1}{2}$ -10

opføres:

For første Gang

Naar den ny Vin blomstrer

Lystpil i 3 Handlinger af Bjørnstjerne Bjørnson
Sceneløsningen ved Bjørn Bjørnson.

PERSONERNE:

Arvik	Stub Wiberg
Fru Arvik	Ragna Wettergreen
Marna	Aagot Didriksen
Alberta } Deres Døttre	Mette Bull
Helene }	Aagot Nissen
Provsten Hall	Egil Eide
Alvilde, hans Datter	Gyda Christensen
Karl Tønning	Gunnar Tolnaes
Gunda	Ingeborg Vibe
Josefa	Olaug Bull
Anna	Johanne Brun
Marie, Tjenestepige	Castora Ohlsen
En Tjener	Johannes Juel

10 Minutters Ophold i begge Mellemakter

Dekorationen af Jens Wang

Orkestret:

- Thomas:** Ouverture til »Raymond«.
Brahms: Ungarsk Dans.
Grieg: Brudefølget drager forbi.

Billetspriser.

Forestillinger til sædvanlige Priser.

Overpris.	Sædvanlig Pris.	Kr.
30.-	Fremmedloge (6 Pladse)	25.-
5.-	Orkesterplads	4.-
3.50	Parket A	3.-
3.00	Parket B	2.50
1.75	Parterre	1.50
3.50	1ste Logerad: 1ste, 2den og 3die Bænk	3.-
3.-	Øvrige Bænke	2.50
2.50	2den Logerad: Frontlogens 1. og 2. Bænk	2.-
1.75	Øvrige Bænke	1.50
1.25	Amfiteater: 1ste og 2den Bænk	1.-
1.-	Øvrige Bænke75
.50	Staaende50

Enkelte Billetter til Fremmedlogen à Kr. 5.00 sælges

Forestillinger til forhøiede Priser.

Overpris.	Forhøiet Pris.	Kr.
40.-	Fremmedloge (6 Pladse)	36.-
6.-	Orkesterplads	5.-
5.-	Parket A	4.-
4.-	Parket B	3.-
2.50	Parterre	2.-
5.-	1ste Logerad: 1ste, 2den og 3die Bænk	4.-
4.-	Øvrige Bænke	3.-
3.-	2den Logerad: Frontlogens 1. og 2. Bænk	2.50
2.50	Øvrige Bænke	2.-
2.-	Amfiteater: 1ste og 2den Bænk	1.50
1.-	Øvrige Bænke	1.-
1.-	Staaende	1.-

(Enkelte Billetter til Fremmedlogen à Kr. 6.00 sælges efter Kl. 6.)